

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 3–4 / 2022

M. A. Castrénin seuran kulttuurimatka	2
Hanti-Mansian ja Jamalin Nenetsian kasvillisuutta	4
Sota sanakirjassa	10
Jäsentiedotteessa 1/1994	11
Yhteystiedot	12

HYVÄT JÄSENET, YSTÄVÄT JA YHTEISTYÖKUMPPANIT

Lämpimät kiitokset kuluneesta vuodesta – monenlaisista kohtaamisista, ajatuksista ja yhdessä tekemisestä!

Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta 2023!

M. A. Castrénin seura

M. A. CASTRÉNIN SEURAN TUPAANTULIAISET KE 25.1.2023 klo 15 – 18

Tervetuloa tutustumaan uuteen toimistoomme Kasarmitorin reunalle osoitteeseen Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2 (4. krs), 00130 Helsinki (ovisummeri 7 A 2). Ohjelmassa on vapaata seurustelua tarjoilun kera.

Ilmoittautuminen viimeistään 18.1.2023 puhelimitse 050 543 6888 tai sähköpostitse marja.lappalainen[a]macastren.fi (huom. uusi sähköpostiosoitekin!).

M. A. CASTRENIN SEURAN KULTTUURIMATKA

VIROON 16.–21.6.2023 – tervetuloa mukaan!

M. A. Castrénin seura on järjestänyt jäsenilleen useita kulttuurimatkoja suomalais-ugrilaisten pariin, ensimmäisen historiallisen matkan jo vuonna 1991 Marin tasavaltaan. Nyt suuntaamme eteläiseen naapurimaahan, tutustumme paitsi virolaiseen Viroon myös suomalais-ugrilaiseen Viroon, kuulemme kiinnostavia tarinoita ja koemme vaikuttavia kulttuurielämyksiä. Matkanjohtajana ja asiantuntijaoppaana toimii tietokirjailija Tapio Mäkeläinen.

Hinta kahden hengen huoneessa 737 € ja yhden hengen huoneessa 921 € (laskettu 25 matkustajan mukaan).

Hinta sisältää laivamatkat Helsinki – Tallinna – Helsinki, majoitukset, ohjelmaan merkityt vierailut, kulttuuriohjelman ja ruokailut, matkaoppaan palvelut ja oman bussin koko matkan ajan Virossa.

Ilmoittautumisia otetaan vastaan sähköpostitse seuran toimistoon!

Kuvassa Obinitsaan kulttuuripääkaupunkivuonna pystytetty suomalais-ugrilainen lippuaukio, korutaiteilija ja entinen Setomaan kuningaskunnan ylin käskynhaltija Evar Riitsaar ja taaempana paikallinen eli Mokornulgan leelokuoro valmistautumassa lauluesitykseensä. Kyseessä on Obinitsan kyläpäivän avajaiset tämän vuoden kesällä. Valok. Harri A. Sundell.

OHJELMA

PE 16.6. Tallinna – Tartto

8.00–8.30 kokoontuminen, Länsisatama
9.00–11.15 laivamatka (Eckerö Linen m/s Finlandia) Helsingistä Tallinnaan
11.45 vierailu Fenno-Ugria Säätiössä
12.15 lähtö Tallinnasta – bussimatalla
asiantuntijana Fenno-Ugria / Jaak Prozes
14.30 lounas: poluvernikujen perinneruokia
Iisakun museossa
15.30 Iisakun museo, erit. poluvernikut (vrt. vatjalaiset)
17.30–18.30 Kodaveren perinnekeskus (vrt. vatjalaiset)
19.15 saavutaan Tarttoon, majoittuminen (Hotel Dorpat)
vapaa ilta

LA 17.6. Tartto

aamiainen hotellissa
10.00–13.00 Viron kansallismuseo: erit. Uralin kaiku -näyttely
13.00–15.00 lounas, mukana paikallisia
15.30–18.00 Tarton yliopisto: suomalais-ugrilaisten kielten opetus, yliopiston Etelä-Viron keskus
19.00– Tarton kirjallisuustalo: suomalais-ugrilaista ruokaa (mm. marilaisten podkogy), musiikkia ja keskusteluja Tarton suomalais-ugrilaisten kanssa

SU 18.6. Kaakkois-Viro

aamiainen hotellissa
9.00–10.00 matka Võruun
10.00–12.30 Võron instituutti, luento võrolaisista
13.00–14.00 lounas
17.00–18.00 Seton instituutti
18.00–20.00 perinneruokapäivällinen, mukana paikallisia
21.00 saavutaan Võruun, majoittuminen (Kubija SPA-hotelli)

MA 19.6. Kaakkois-Viro

aamiainen hotellissa
10.00–12.00 Värskan setomuseo
12.30 Obinitsa, suomalais-ugrilainen kulttuuri-pääkaupunki 2015: lippuaukio, galleria, kirjailija Kauksi Ülle, entiset ylimmät käskynhaltijat Evar Riitsaar ja Aare Hörn
14.00–16.00 perinnelounas: ravintola Taarka tarõ
16.30 saavutaan Võruun hotellille
vapaa ilta

TI 20.6. Etelä-Viro

aamiainen hotellissa
9.00–10.30 matka Võru–Ala
10.30–14.00 Mulgin upouusi perinnekeskus: lounas, mukana paikallisia
14.30 Abla-Paluoja, suomalais-ugrilainen kulttuuripääkaupunki 2021
15.00–16.00 Mulgin instituutti
16.30 saavutaan Viljandiin, majoittuminen (Grand Hotel Viljandi)
17.00–18.00 Viljandin perinnesiikki-keskus
18.00–18.30 pienoiskonsertti keskuksessa: tunnettu kansanmuusikko jamusiikin-opettaja Piret Aus
19.00 päivällinen

KE 21.6. Viljandi – Tallinna

aamiainen hotellissa
10.00–12.00 Viljandin kulttuuriakatemia
12.30 lähtö Viljandista
lounas matkan varrella: ravintola Tikupoiss (1-1,5 t.)
16.00–16.30 saavutaan Tallinnaan
18.30–21.00 laivamatka (Eckerö Linen m/s Finlandia) Tallinnasta Helsinkiin

HANTI-MANSIAN JA JAMALIN-NENETSIAN KASVILLISUUTTA, OSA 2:

RANNAT JA SUOT

Kuva 1. Ob-joen leveää uomaa Šapšan kylän luona, ei kovinkaan kaukana Obin ja Irtyšin yhtymäkohdasta.

Länsi-Siperian poikki virtaava Ob-joki ja siihen Hanti-Mansiiskin kaupungin kohdalla yhtyvä Irtyš-joki muodostavat vesistöjen rungon. Obin-Irtyšin jokisysteemi on maailman seitsemänneksi pisin, ja siihen kuuluu lukuisia sivujokia. Jokia pitkin veneillessä voi nähdä havupuuvaltaisia metsiä, joiden luulisi levittäytyvän hyvin laajalle kuten Suomessa, mutta Siperiassa tilanne on toinen. Monin paikoin metsät kasvavat vyöhykkeinä jokien varsilla ja niiden reunoille kertyneet maa-ainekset tekevät alustasta tarpeeksi kuivan ja siten puiden kasvulle sopivan. Metsät muuttuvat nopeasti korviksi ja rämeiksi, joiden takana maisemassa näkyvät erilaiset avosuot. Satelliittikuvia ja karttoja tarkasteltaessa voi nähdä, kuinka paljon alueella on järviä ja lampia. Osa niistä voi olla ns. makkarajärviä, joita syntyy helposti alaville maille kiemurtelevien jokien vaihtaessa uomaansa toisaalta sedimenttien kertymisen ja toisaalta eroosion seurauksena. Osa puolestaan on suojärviä ja -lampia. Tundra-alueella järviä ja lampareita voi muodostua ikeroudan päälle, kun lumi sulaa eikä haihdu nopeasti ilmaston viileyden takia. Erilaisia järviä arvellaan Länsi-Siperian alueella olevan ainakin miljoona!

Rannat

Joet muodostavat luonnollisen ja helpon kulkureitin sekä kesällä että talvella, ja obinugrialaisten kansojen kylät sijaitsevatkin niiden varsilla. Asutuksen kannalta tärkeimpiä jokia Obin lisäksi ovat Hanti-Mansiassa (eli Jugrassa) Konda ja Vah, Jamalin-Nenetsiassa Sosva ja Synja. Useimpien jokien vedet syntyvät pääasiassa sulavasta lumesta, mutta jonkin verran myös kesäisistä ja syksyisistä sateista. Siksi joet ovat hyvin vuolaita keväisin ja veden korkeus niissä vaihtelee suuresti; keväällä vettä voi olla helposti 5–12 m enemmän kuin myöhemmin kesällä. Eräiden vuorilta alkavien jokien yläjuoksujen uomat ovat jo niin kuivat pian juhannuksen jälkeen, ettei niillä liikkuminen veneellä ole enää mahdollista, mikä onkin ollut merkittävä tekijä asutuksen keskittymiselle jokivarsille. Talvisin joet ovat jäässä, pohjoisimmilla alueilla jopa 8 kuukautta, ja tuona aikana veden virtaus on vain n. 10 % koko vuoden virtaamasta.

Kuva 2. Joen jyrkemmän rannan keväinen vesieroosio syövyttää maa-ainesta, jolloin puut kallistuvat ja putoavat lopulta veteen.

Siinä missä Uralilta alkunsa saavat vedet voivat olla vuolaita, on Ob- ja Irtyš-joille tyypillistä niiden kokoonsa nähden hidaskvirtaus ja melko loivat joen penkereet. Itse Ob-joen laakso on leveä, jopa 100–120 km, ja sen toinen ranta on jyrkempi, vesieroosion syövä, ja toinen ranta erittäin matala.

Länsi-Siperian alangon läpi virtaava Ob-joki levenee Hanti-Mansiinkin kaupungin kohdalla jopa 3–4 km:n levyiseksi ja haarautuu paikoitellen moneksi uomaksi, joiden välissä on matalia kasvillisuuden peittämiä saaria. Pohjoiseen jäämereen laskiessaan sen leveys on jo n. 10 km ja syvyys 40 m. Obin suistoon on muodostunut valtava lintujen suosima murtovesialue, joka jatkuu n. 800 km pitkänä lahtena aina Karanmereen asti.

Kuva 3. Matalia pajuja kasvavia saaria keskellä Obin uomaa.

Jokivarsien kasvillisuus jyrkemmillä reunoilla voi olla metsäistä. Obin rannoilla on sekametsiä, joissa silmään pistävät havupuiden seasta koivut, haapa, harmaaleppä ja tuomi. Pensaskerrokseen kuuluvat ruusut, herukat ja heidet. Matalat rannat ja saaret ovat heinä- ja sarakasvien sekä pajujen peittämiä; ne ovatkin kestävimmit kasvit, jotka sietävät hyvin veden korkeuden vuodenaikaista vaihtelua. Valtapajuja ovat valkosalava ja koripaju, mutta monet muutkin ovat yleisiä kuten halava, joki-, tuhka-, kangas- ja etenkin Obin alajuoksulla pohjoisessa pohjanpaju. *Calamagrostis langsdorffii* -niminen kastikka muodostaa paikoin lähes yksinään heinikoita, mutta toisin paikoin kasvaa myös muita heiniä kuten ruokohelppi, luhta- ja korpikastikka, pohjansorsimo, idäntörökki sekä sarakasveja kuten viilto-, vesi- ja mätässara sekä hapsi- ja rantaluikka.

Kuva 4. Synja-joen tulvaniittyjä. Isokonnantatar kukkii heinikossa.

Tulvaniityt voivat suurten jokien reunoilla ovat hyvinkin leveitä, mutta pienempien jokien varsilla usein vain muutamien metrien levyisiä. Niiden kasvillisuus on monilajista ja rehevää, sillä kevättulvat tuovat mukanaan maa-aineksia, lietettä ja ravinteita. Keskikesällä niityt ovat kauneimmillaan ja niillä viihtyvät monet meillekin tutut lajit kuten rentukka, kullero, rönsyleinikki, niitty- ja rantanätkelmä, luhtalemmikki, heinätahtimö, peltopähkämö, rantamatara, mesiangervo ja rantatädyke. Hiukan oudompia tuttavuuksia lienevät isokonnantatar, kaita-apila, ängelmät, punaluppio, ruttojuuret, siperiansinivalvatti ja vanukehirvenjuuri.

Kuva 5. Tulvaniityn rehevää kasvistoa: kullero, leinikkejä, punaluppio, kaita-apila ja nurmikonnantatar.

Suot

Länsi-Siperian suot ovat syntyneet siellä aiemmin vallinneiden kosteiden havumetsien ja tundraekosysteemien soistumisen seurauksena. Alueen soistuminen on verraten nuori ilmiö, joka on alkanut noin 18 000–11 000 vuotta sitten. Suot peittävät koko alankoalueesta n. 40 %, paikoin jopa 80 %. Tyypillisesti ne ovat märkiä ja vaikeakulkuisia, ja niiden pinta-ala vaikuttaa olevan pikemminkin kasvamassa kuin vähenemässä. Rahkasammalet muodostavat vallitsevan kasvillisuuden, ja monet suot ovatkin tyypiltään rahkasammaleisia kohosoita (eli keidassoita). Länsi-Siperiassa on myös aapassoita, ja sieltä löytyy ravinteisuudeltaan monenlaisia suotyyppejä kuten Suomestakin.

Maailman mittakaavassakin merkittävä on Suuri Vasjuganin suo, joka kuuluu Unescon maailmanperintöluetteloon. Se on pinta-alaltaan pohjoisen pallonpuoliskon suurin, n. 55 000 km², ja se peittäisi siis kuudennen osan Suomesta! Suuri Vasjuganin suo käsittää lukuisia kasvillisuudeltaan ja iältään erilaisia suotyyppejä. Sen vedet ohjautuvat Obiin ja moniin muihin jokiin lisäten niiden virtaamaa. Sekä kasvi- että eläinmaailma ovat monimuotoisia ja runsaita. Alueella kasvaa ainakin 242 kasvilajia, joista 26 on harvinaisia ja uhanalaisia.

Länsisiperialaisissa korvissa valtapuuna on usein kuusi, jonka lisäksi siellä puuvartisista kasvavat koivu, siperiansembra, pihlaja, monet pajut ja karjalanruusu. Kenttäkerroksen kasvillisuuteen kuuluvat mm. pallo- ja korpisara, mustikka, puolukka, kurjenjalka, mesimarja sekä rahkasammalista oka- ja korpirahkasammal. Rämeet ovat puustoisia soita, joilla tavallisimpia rahkasammalia ovat rusko-, kalv akka- ja rämerahkasammal yhdessä suonihuopasammalen kanssa, mättäillä varpuina suikertavat vaivero, suokukka, suopursu, lakka ja juolukka sekä märemmissä painanteissa karpalot ja suovillat. Puusto koostuu lähinnä männystä ja siperiansembrasta. Avosoiden kuljuissa, rimmissä ja allikoissa viihtyvät leväkkö, vesiheerit ja raate sekä jouhi-, juurto- ja mutasara yhdessä valkopiirtoheinän kanssa. Tavallisimpia rahkasammalia ovat pohjanrimpi-, vajo- ja silmäkerahkasammal. Ravinteisimmilla suotyypeillä rahkasammalien joukossa viihtyvät kultasammal ja lettolierosammal. Kaiken kaikkiaan sikäläiset suot ovat hyvinkin samanlaisia kuin suot Suomessa.

Kuva 6. Rämeen kuivaa mätäspintaa, jonka kenttäkerroksessa on ruskorahkasammalta, kukkivia suopursuja, lakkoja ja sarakasveja.

Palsasoita Suomessa on vähän, mutta Länsi-Siperian ikiroutaisella alueella niitä on paljon. Suuren kumpareen sisällä oleva jäinen ydin ei sula kesän aikana, vaan paikalla oleva saraturve kohoaa roudan nostattamana vuosi vuodelta korkeammaksi. Palsan pinta on kuiva ja siinä viihtyvät varvut kuten mm. suopursu (peittävyys usein jopa 40 %), vaivaiskoivu, lakka, suokukka ja variksenmarja. Jäkälistä pallero- ja sysiporonjäkälä ovat valtalajeja, sammalista rusko- ja kangasrahkasammal sekä *Sphagnum lenense* -niminen rahkasammal. Kumpujen välissä on tasaista, vetisempää suon pintaa, jossa kasvavat monet sarat kuten aapa-, jouhi- ja pullosara sekä luhta- ja ruostevilla. Rahkasammalien lisäksi näissä paikoissa viihtyy myös nevasirppisammal. Palsasoidenkin kasvilajisto on suomalaisittain katsottuna tuttua.

Kuva 7. Palsasuon turpeinen kumpu suovilloja kasvavan nevan ympäröimänä.

Länsi-Siperian kosteikkojen valtaama luonto on rikas ja tarjoaa runsaasti luonnonvaroja, joita obinugrilaiset ovat perinteisesti käyttäneet. Kalastus, vesilintujen pyynti ja niiden munien keruu ovat tarjonneet varman elatuksen.

VANAMO SALO ja MERJA SALO

SOTA SANAKIRJASSA

Kieli ja sen sanavarat kuvastavat kunkin kansan yhteiskuntaa, kulttuuria, käytössä olevaa tekniikkaa ja historiaa, näin sanotaan. Erityisesti kirjallisuus on tässä ihmiselämän kuvaamisessa tietenkin keskeinen väline. Kirjailijat kuvaavat mm. historian tapahtumia teoksissaan, ja samalla he tarjoavat sanakirjan tekijöille aineistoa, jota puolestaan voidaan esitellä sanakirjoissa.

Sukukansojemme sanakirjoissa on sosialistiseen yhteiskuntaan liittyviä sanoja, on *kolhoosi*, *sovhoosi* ja *edistyksellinen traktoristi*. Tämä on ymmärrettävää, sillä sellaista elämä Neuvostoliiton aikaan oli. Kirjallisuus kuvaa myös historian suuria tapahtumia, ja niihin kuuluvat myös sodat.

Kun sanakirjassa on hakusanana esimerkiksi *автомат* 'konekivääri', *агрессор* 'hyökkääjä', *гаубице* 'haupitsi' tai *гранат* 'kranaatti', ei niiden "sotaisia" merkitys mitenkään yllätä. Mutta kun ns. tavallisen sanan käyttöesimerkki sisältää "sotaisan" kontekstin, voi ajatella, eikö olisi ollut muuta esimerkkiä. Ihmismieltä tutkivat voivat pohtia, miten tällaiset sanat (ja niiden lähteenä oleva kaunokirjallisuus) vaikuttavat ajatteluun.

Olen poiminut muutamia tällaisia esimerkkejä marin kieltä esittelevästä kymmenosaisesta sanakirjasta *Словарь марийского языка*. Nämä sanat ovat sarjan alkupäästä, mutta niitä löytyisi aina *Я*-kirjaimella alkaviin asti.

ажаш 'raivota': *Ах, тыге! – японец ажыш.* 'Vai niin, japanilainen raivosi.'

амырташ 'häpäistä': *Элнам фашист тўшкалан она пу ме амырташ.* 'Maatamme me emme fasistien anna häpäistä.'

вўдылалташ 'peittyä': *Ик танк тул дене вўдылалте, тунамак кугу йўк дене пудешт кайыш.* 'Yksi tankki peittyi tuleen, jolloin se kovaäänisesti räjähti.'

вынемалташ 'peittyä kuoppiin': *Орудий тул дене кава йўлен ... Ял ўштылалтеш. Төр нур вынемалтеш.* 'Taivas paloi tykkitulesta ... Kylä lakaistaan pois. Tasaiset niityt peittyvät kuoppiin.'

гад 'konna, ilkiö': *Фашист тўшкам чот эскере, – шыргыжале лейтенант, – гад-влак толын лектыт гын, нуным чот кыре, трус ит лий!* 'Tarkkaile kovasti fasistijoukkoa, luutnantti hymyili, jos konnat tulevat, lyö heitä kovin, älä ole pelkuri!'

дене 'kanssa, jollakin': *Артиллерий залп дене мланде чытырнен.* 'Tykistön yhteislaukaus tärisytti maata.'

изай 'isovelji': *Уке, мыйын изай красноармеец огыл.* 'Ei, minun isoveljeni ei ole puna-armeijalainen.'

иктылаш 'yhdistää, liittää yhteen': *Ик ен коdde, тушман вашеш шогална: фронт ден тылым иктылен, фашист-влакым сенашлан уло вийым ушышна.* 'Yhtenä miehenä nousemme vihollista vastaan: rintaman ja kotirintaman yhdistäen fasistien voittamiseen liitämme kaiken voimamme.'

йолтошкалтыш 'askel': *Взвод ден кум-ныл йолтошкалтыш ончылно взвод командир-влак ошкылыт.* 'Joukkue ja kolme neljä askelta edellä astelevat joukkuejohtajat.'

как 'heti kun': *Как немыч-влак ялыш толын пурат, вигак тудо илемыш чымалтса.* 'Hetimit kun saksalaiset tulevat kylään, saman tien paetkaa tuohon (toiseen) kylään.'

картычке '(luettelo)kortti': *Тунам Костенкон вуйдорыкшо тарванен. Госпитальыште врач-влак картычкешыже тыге возеныт: «Службылан огеш йөрө».* 'Silloin Kostenkon aivot tärähtivät. Sairaalassa lääkärit kirjoittivat näin korttiin: "Ei kelpaa palvelukseen".'

мучко 'kauttaaltaan': *Блиндажыште мучко олымым шарыме.* 'Korsussa on kauttaaltaan levitetty olkea.'

Лорпуун vielä hieman positiivisuutta marilaisesta sanonnasta: Йоратымаш колымаш дечат шерге. 'Rakkaus on kuolemaa voimakkaampi (oik. kalliimpi).'

M. A. CASTRÉNIN SEURAN HISTORIAA

Jäsentiedote 1/1994

”Missä rauniot litistävät auringon kuin Miro’n vesimaalauksissa,
missä Khaos nauttii onnestaan ja tapellaan kuin Bruegelin tauluissa
ja metroasemilla kerjäläiset sikiävät kuin pelon geometriassa
ilman harppia ja viivotinta, ilman sinfonian largoa
ilman saappaanpotkua kylkiluihin;

sieltäkö etsin tilaa toiselle, syvälle hiljaisuudelle?

Minä kuuntelen vesisadetta joka oudoksutti jo Ovidiusta
ja tammikuuta odottavat mandariinit ikkunan välissä
käärittynä harmaaseen sanomalehteen ja minulle aukeavat

oikeat kuvat, bukolisen puhtaat,

luen kolumnin otsakkeen: **Neuvottomienmaa**

ja miltei itkuun parahdan kadonneen, niin rakkaan

s-kirjaimen poispyyhkiytymisen johdosta.”

(Sanaleikki: neuvottomienmaa – neuvostomaa.)

Vaikka runo on pietarilaiskirjailijan, (käännös prof. Volodin ja minun), ne tunnot joita Viktor Krivulin sanaleikillään ironisoi, ovat viime vuosina olleet todellisten kyynelien vuodattamisen aihe, koska ilonaiheita on esiintynyt paremman elämän odottamisessa todella vähän. Venäjän tiedeakatemiassakin on huomattu että kurki kuolee ennenkuin suo sulaa ja päätetty, että jokainen etninen vähemmistö saa edes oman, heidän elämästään kertovan kirjan; nekin joita ei enää ole.

Seuran jäsenet muistanevat hyvin Lennart Meren elokuvan ”Vesilinnun kansa”. Sen alkumetreillä meitä puhuttelee nuotion ääressä suomalais-ugrilainen vanha nainen. Kuin tuuli. Sillä silloin kun filmi Suomessa nähtiin, (Meri toi sen minulle vuonna -74) tuo vanhus, kieliryhmänsä viimeinen oli jo kuollut.

Jokainen sana, jokainen esine, jokainen katoamisen uhan alaisena olevien etnisten vähemmistöjen elämäntavasta kertova kirjoitus, musiikki joka auttaa historian muistia pitämään mielessään senkin maailman jota ei enää ole, on tärkeä ketju vuosikymmenten saatossa.

Vaatimattomista ulkonaisista mahdollisuuksista huolimatta M. A. Castrénin seuralla on suuri tehtävä.

Kun katsot taivaalle, et tiedä, mikä tähti on sammunut, minkä kohtalona on huomenna sammua, mutta molempien mukaan suunnistavat yhä yhteisten esi-isiemme henget Sarmatian taivaan alla.

PPAAVO RINTALA

Kirjailija Paavo Rintala (1930–1999) oli M. A. Castrénin seuran puheenjohtaja vv. 1993–1994, keskellä voimakasta luomiskauttaan. Alkuperäinen jäsentiedotteeseen tarkoitettu teksti tuli vastaan kesän muuton ja arkistoinnin keskellä. Saatetekstinä lyhyesti: Marja hei, jäsenlehteen 1 liuska. Paavo.

Jäsentiedote paperisena vai sähköisenä?

Jäsentiedotteet lähetetään jäsenille joko sähköpostitse tai perinteisenä paperiversiona. Muutoksella pyritään hyödyntämään entistä enemmän sähköisiä kanavia viestinnässä sekä saavuttamaan säästöjä painatus- ja postituskuluissa.

Jos et ole vielä ilmoittanut, haluatko jäsentiedotteesi jatkossa sähköisesti vai paperiversiona,

* lähetä viesti osoitteeseen [marja.lappalainen\[a\]macastren.fi](mailto:marja.lappalainen@macastren.fi) tai

* soita 050 543 6888 tai

* lähetä postia: M. A. Castrénin seura, Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, 00130 Helsinki

Seuran sähköisiltä tiedotuskanavilta saat tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja uutisista suomalais-ugrilaisessa maailmassa:

* **Klikkaa itsesi sivuille, tykkää ja tule ystäväksemme:** Facebook: M. A. Castrénin seura MAC

* **Liity seuran sähköpostitiedotuslistalle** – lähetä sähköpostiosoitteesi [marja.lappalainen\[a\]macastren.fi](mailto:marja.lappalainen@macastren.fi)

M. A. Castrénin seura

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen	Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, 00130 Helsinki
+358 (0)50 54 36 888	(ovisummeri 7 A 2)
marja.lappalainen[a]macastren.fi	www.macastren.fi
	FB: M. A. Castrénin seura MAC

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä suomen sukukieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse. Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainais- ja yhteisöjäseniltä 200 € ja ainaisyhteisöjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat MuT Maari Kallberg (pj.), kirjailija Olli Heikkinen, amanuenssi Anna-Mari Immonen (Museovirasto), äidinkielenopettaja Minna Inovaara, väitöskirjatutkija Tomi Koivunen (Turun yliopisto), arkeologian professori Mika Lavento (Helsingin yliopisto), viestintäpäällikkö Kati Mikkola (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura), toimittaja Kirsikka Moring ja FT Merja Salo (vpj., Helsingin yliopisto).